

И всички тия майки отпра-
вятъ сега къмъ стария овчаръ
погледи, въ които свѣти омра-
за и гнѣвъ.

Издрънква кола и спира на-
бизу. Конетѣ се дърпатъ и
прѣхтятъ. Това е Чубрата.

— Хайде, Иване! — вика
той. — Дай самъ вълцитѣ!
Хайде, ще вървимъ отъ кжша
въ кжша. Всѣки трѣбва да да-
де по нѣщо. Такъвъ е оби-
чаятъ. Всѣки трѣбва да даде,
защото всички имаме доби-
тъкъ...

Преди нѣколко деня бѣше
ходила изъ селото пеперуда
за дъждъ. Но такъвъ шумъ и
такава глъчка не бѣше имало,
както сега подиръ вълка. Ко-
лата кривулѣше изъ улицитѣ,
спираше се предъ вратницитѣ.
Трупаха се жени и деца. Ку-
четата, усѣтили миризмата на
вълка, започнаха да виятъ. А
Чубрата повдигаше безстраш-
но вълчицата, за да я показ-
ва. Голѣмиятъ трупъ прови-
сваше, а срѣдъ бѣлата ѣ ко-
зина, като аленъ цвѣтъ, лѣсва-
ше на слънцето кървавата рана.

Чубрата показваше следъ
това и вълчетата. И започна
да се повтаря едно и сжщо
нѣщо. Женитѣ даваха каквото
могатъ, но мълчаха и гледаха
студено и враждебно.

— Горката!... Горката!...

— чуваше следъ себе си Иванъ
Бѣлинъ.

Това почна да го смущава.
За ди се залѣже, той се мж-
чеше да се усмихне. Но усмив-
ката му бѣше пресилена и гуз-
на. Той се замисляше и каз-
ваше като на себе си:

— Стана тя каквато стана,
ама нейсе!...

Чубрата му подаваше шише-
то съ ракия и го канѣше:

— Пий, Иване! Имашъ пра-
во да пиешъ. Изтрѣби вълци-
тѣ, изкорени ги. Пий!

И Иванъ Бѣлинъ пиеше, ма-
каръ и да не усѣщаше вече
вкуса на ракията. А после
пакъ повтаряше като на себе си:

— Стана тя каквато стана,
ама нейсе!...

Иванъ Бѣлинъ не можа да
се развесели и вечерьта, когато,
следъ като занесе вкжши въл-
четата и вълчицата, се върна
въ кръчмата, и продължиха да
пиятъ съ Чубрата. Не му се
говорѣше. Не веднажъ Чубра-
та го забелязваше, че отпуска
глава и се замисля.

Иванъ Бѣлинъ се върна късно
вкжши съ замаяна глава. Той
свари баба Бѣла, че седи срѣдъ
стаята на колѣне, поклаща се
назадъ-напредъ и пѣе. Пѣеше
или, може би, плачеше. Тя не
се обърна и не го погледна.
Но издигна главата си и запѣ
по-високо.